

रानपाखर

निसर्ग अमंती

स्थापना : २००८

अंक : १ ला

वर्ष : २००९

वार्तापत्र

आज वटपौर्णिमा माझ्या आयुष्यातील अगदी महत्वाचा दिवस. अहो, पण मी माझी ओळख करून द्यायलाच विसरलोकी मी जांभुळाचे रोप. माझा जन्म नर्सरीत झाला. नर्सरीत माळी लहानपणा पासून आता मी एक वर्षाचा होई पर्यंत माझी छान काळजी घेतली गेली. मी जसा जसा मोठा मोठा झालो तसे मला समजायला लागले. आमच्या नर्सरीत मोठमोठी माणसे यायची पण ती फक्त शोभेची, फुलांची रोपेच घेऊन जायची. आणि मला म्हणायची जांभुळाचे झाड फार मोठे होते, त्याला फार मोठी जागा लागते, भिंतींना पण तडे जातात शिवाय जांभुळ पडून घाण होते म्हणून ती मला नाकारायची. हे लोक फक्त दिसण्यावरच जातात त्यांना फक्त दिखाऊमणा करायलाच आवडत पण आपल्याला त्यापासून ताजी गोड जांभुळ खायला मिळतील

याचा विचार तेकरतच नाही. झाडावरची ताजी फळे तोडून खाण्यात येणाऱ्या आनंदाचा त्यांना गंधही नसतो. हे सगळे बघून मला मनात कोठेतरी दुःख व्हायचे. दुसऱ्या झाडांना घेऊन जातांना मलाही वाटायचे अरे आपल्याला पण कोणी तरी असे कायमचे सांभाळणारे आई - बाप मिळाले पाहिजे. पण बरं का आमच्या नर्सरीचेमालकही फार चांगले त्यांनी मला मोठ्या हौशीने वाढविल माझी व इतर सर्व झाडांची त्यांनी अगदी मनापासून काळजी घेतली.

पण आज काय आश्चर्यचं झालं. आज वटपौर्णिमेचा दिवस आणि माझं नशिबच उजळल मला वाटत असलेली, माझ्या मनातली इच्छा पूर्ण झाली. आमच्या नर्सरीत एक कुटुंब आलं. त्यात दोन लहान मुलं होती. मुलं व मुलांचे आई वडील निसर्गप्रेमी दिसत होती. ती नुकतीच पर्यावरण दिनाचा

कार्यक्रम साजरा करून आलेली होती. मुलांनी तर नर्सरीत घुसल्या घुसल्या सुरुवात केली पप्पा आपल्याला हेझाड घ्याचं पप्पा आपल्याला तेझाड घ्याचं. ती मंडळी माझ्याजवळ व मुलांनी हट्ट धरला की, पप्पा आपल्याला जांभुळाचं झाड घ्यायचं, आम्हाला त्याची जांभुळ खायची. त्यानी होकार दिला व मला घरी आणले. मला फार आनंद होत होता की आपल्याला इतके चांगले पालन पोषण करणारे म्हणजेच आई वडील मिळाले. मी फार खुश होतो. मुलही फार खुश होती. आणि एक अजुन गोष्ट म्हणजे माझ्या शेजारी असणारा माझा मित्र अशोकही माझ्या बरोबर आला होता. मग काय मला आणखीनच मजा वाटायला लागली. पण ती मुलं खुप उत्साही होती बरं का त्यांनी मला घरी आणले बरोबर घरातील सर्व मंडळींना दाखविलं. घरातील मंडळीही खुश झाली. अगदी आनंदात माझा प्रवेश झाला. त्यानंतर त्यांनी आम्हा दोघांना त्यांच्या गार्डनमध्ये ठेवले. त्यांच्या गार्डनमध्येही खुप झाडेहोती. सगळी अगदी आनंदात फुलून डोलत होती. आम्ही दोघेजरा इकडे तिकडे बघतचं होतो. की कोणी ओळखीचं दिसतं का कोणी ओळखीचं दिसतं नव्हतं पण सगळी नविन झाडे मैत्री करायला उत्साही दिसतं होती. घराच्या गार्डनमधील छान फुललेली रातराणी, मधुमालती, कुंदा मला बघून स्मित हास्य देत होती. तिथे अगदी वांग्याची झाडही होती. व वांगेही आलेली

होती. मग हळू हळू पाम, जास्वंद, गुलाब मला बघून स्मित हास्य देऊ लागली. सगळं अगदी आनंदात चालल होतं. मला वाटत होतं आपण किती भाग्यवान आहोत की आपल्याला अशी निसर्गप्रेमी माणसं मिळाली, मला खात्री होती की इतर झाडांप्रमाणेही ते माझा नीट सांभाळ करतील व माझी काळजी घेतील. मला असं वाटतं त्यांनी मला कुं डीपेक्षा जमिनीतचं घर द्यावं म्हणजे कसं मला मोकळेपणानं वाढता येईल व आणि या घरातील सर्व लहान लहान मुलांना छान गोड जांभुळ देता येतील. माझ्याही त्यांच्या कडून काही अपेक्षा आहेत की, जसं चांगला सांभाळ, नियमितपणे पाणी, खतं, स्वच्छता आणि मगं मी ही त्यांच्या गोड गोड जांभुळांच्या अपेक्षा पूर्ण करेन.

मला तर खात्री आहे माझ नशिब उजळलं परंतु त्यांनी मला अजुन त्यांच्या ओट्यावरच त्या प्लास्टिकच्या पिशवीत ठेवलेलं आहे. आजचा दिवस ठिक आहे कारण तेही विचार करता आहे की मला कुठेघर द्यायचं पण असं नको व्हायला की तेमला विसरून जातील त्या प्लास्टिकच्या पिशवीतचं ठेऊन देतील असं झालं तर पण मी विश्वास ठेवतो की ते आठवणीने नक्कीच माझी सोय करतील व माझे रोपण लवकरात लवकर करतील. तोपर्यंत मी इथल्या नविन मित्र मैत्रिणींशी ओळख करून घेतो.

रानपाखर वार्तापत्रा संबंधी आपल्या सुचना व मार्गदर्शन सोबत दिलेल्या पत्त्यावर पाठवावी.
ही आपल्या वार्तापत्राची चावणी आवृत्ती आहे. धन्यवाद !

sachinrb17@hotmail.com
anil14774@rediffmail.com
poonam_yogesh@yahoo.com

मोबाईल : ९९२२२९२०९९, ९४२२२४८२६४.